

A Pécsi Ítéltábla a dr. Sőregi Zoltán ügyvéd (fél címe), mint pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe, TH) felperesnek - a **Kaposvári** 7. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Boda Róbert ügyvéd, fél címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a **Kaposvári** Törvényszék 2016. február 10. napján kelt, 23.P.20.646/2015/28. számú ítélete ellen a felperes által 31. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát azzal, hogy a 2013. október 28. - november 25., 2013. december 9. - december 16., 2014. február 10. - február 17., 2014. július 28. - augusztus 11., 2014. november 10. - november 17. közötti fogvatartása során nem biztosított számára megfelelő ételtet.

Ezért kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 100.000 (egyszázezer) forintot 15 napon belül.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú ítéletet.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját 100 %-ban a felperes köteles viselni.

A feljegyzett fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felperes a 2013. október 28. - november 25., 2013. december 9. - december 16., 2014. február 10. - február 17., 2014. július 28. - augusztus 11., 2014. november 10. - november 17. közötti időszakokban az alperes BV intézetben tartózkodott. A rabszállítás Bról a Ki BV Intézetbe a rabszállításra rendszeresített járművel történt. Ahogy a többi rab esetében is, úgy a felperes egyik kezét a másik rab kezéhez rögzítették, így korlátozták a mozgásában. A rabszállító járművön biztonsági öv nem volt, az üléstámlákon kapaszkodónak kialakított részen a szabad kézzel lehetett kapaszkodni. A rabszállító járműveken kiépített mellékhelyiség nincs, azonban a járműben szükség esetén vizeletürítésre alkalmas zárható edény biztosított volt. Igény esetén a Bi BV Intézetben is lehetőség volt a kiszállásra, a higiéniai szükségletek elvégzésére.

A felperes BV intézet 2012. szeptember 19-én kötött vállalkozási szerződést a **R** Kft.-vel ágyi poloskairtásra. 2013. évben 13 alkalommal került sor poloskairtásra, azonban az nem vezetett eredményre, ezért az alperes felbontotta a vállalkozási szerződést. 2014-től új szolgáltatót bízott meg az alperes, a fertőzöttség ezt követően megszűnt.

Azokban az időszakokban, amikor a felperes az alperes BV intézetben tartózkodott, az intézet telítettsége 158-172 % között mozgott.

A felperes kárigényt nyújtott be az alperes parancsnokához az alperes intézetben elszenvedett sérelmek miatt, melyet a parancsnok 2015. január 12-én kelt, 3525/107-I/2015. számú határozatával elutasított.

A felperes keresetében személyhez fűződő jogai megsértésének a megállapítását, az alperesnek a jogsértés abbahagyására, további jogsértéstől való eltiltásra és elégtétel adásra, valamint 71.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, illetőleg sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte. Azt kifogásolta, hogy 1. a rabszállító járművek alkalmatlanok a biztonságos szállításra, 2. nincs a járművön beépített mellékhelyiség, 3. a szállítás során össze volt bilincselve a rabtársaival, 4. a fogvatartottak szállítás során dohányoztak, 5. az őrök nem kapcsolták fel a járműben a világítást, 6. sérelmezte továbbá, hogy az alperes BV intézetben való tartózkodása során a zárkákban nem biztosították számára a jogszabályban előírt mozgásteret, 7. poloskacspéseket szenvedett el, és az alperes nem tett meg mindent a poloskák kiirtása érdekében. Kifogásolta, hogy 8. a zárkák szellőzését nem biztosították megfelelően, 9. nem volt a zárkákban WC használat után, valamint az evés előtt fertőtlenítő kézmosás lehetősége, 10. a villanyt nem lehetett belülről kapcsolni, 11. az ételt állva, egy kis asztal mellett lehetett csak elfogyasztani. Sérelmezte, hogy 12. egy alkalommal a biztonsági csoportnak nem megfelelő elítélssel került egy zárkába. Kifogásolta, hogy 13. a telefonos profilját rosszul állították be, valamint 14. a telefonszolgáltatással kapcsolatos számlaadási kötelezettségének az alperes nem tett eleget, 15. a 2013. szeptember 24-én érkezett letéti pénzét pedig később könyvelték el a nevére. Emellett sérelmezte, hogy 16. egy alkalommal a 2,5 méter magasságban elhelyezett emeletes ágy harmadik szintjére került.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Nem vitatta, hogy nem volt meg a 3 m²/fő mozgástér azokban a zárkákban, ahol a felperest elhelyezték, de arra hivatkozott, hogy a 100 %-ot meghaladó telítettség miatt nem tudta biztosítani a felperes számára a jogszabályban kötelezően előírt életteret, és a befogadási kötelezettségére tekintettel a felperest be kellett fogadnia.

A poloskafertőzöttséggel kapcsolatban előadta, hogy a jogszabályban előírt járványügyi intézkedéseket megtette, és a fertőzöttség érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt.

Állította, hogy a körszállításoknál használt rabszállító járművek a vonatkozó előírásoknak mindenben megfeleltek. Nem vitatta, hogy a mellékhelyiség egyik rabszállító járművel sincs felszerelve, de hangsúlyozta, hogy a fogvatartottak egészségügyi szükségleteinek elvégzése a járműben elhelyezett tárolóedénnyel, valamint az út közbeni baracksai megállással biztosított volt **B** és **K** között.

Vitatta, hogy a keresetben megjelölt körszállítások bármelyike során bármiféle rendbontás történt volna. A bilincs alkalmazására a szállítások alkalmával az Országos Parancsnok Biztonsági Szabályzata szerint került sor.

Cáfolta, hogy a felperesnek a büntetés-végrehajtási intézetben történt elhelyezése során a felperes keresetében megjelölt egyéb jogsértéseket elkövette volna. Előadta, hogy az intézetben az

egészségügyi ellátás, illetőleg a higiénia és tisztálkodási körülmények mindenkor a jogszabályoknak megfelelően voltak biztosítva. A jogalap hiányában kérte ezért a keresetet elutasítani azzal, hogy a kereset összegét is rendkívüli mértékben eltúlzottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 635.000 forint elsőfokú eljárás során felmerült perköltséget. Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére 100 %-ban a felperes köteles, míg a le nem rótt eljárási illeték az állam terhére marad.

Ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 349.§-ának (1) bekezdése és Ptk.339.§-ának (1) bekezdése értelmében a szállítás és fogvatartás során az alperes által közigazgatási jogkörben a felperesnek okozott kárért az alperes felelős. Ezt erősíti meg a büntetések és intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. tvr. 35.§-ának (1) bekezdése is. Kifejtette, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes büntetés-végrehajtási intézet jogellenes magatartást tanúsított, ezzel összefüggésben a felperesnek kára merült fel, a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Az alperes pedig mindezen tények bizonyítása után kimenthette magát azzal, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásáról szóló 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 137.§-ának (1) bekezdése értelmében a zárkában elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy lehetőség szerint minden férfi elítéltre 3 m² mozgástér jusson. Az alperes nem tudta biztosítani a felperes részére az ajánlás szerinti mozgástérrel, az intézet telítettsége a perbeli időszakban az alperes kimutatása szerint 158-172 % között mozgott, ezért a büntetés-végrehajtási intézet túltelítettsége miatt kártérítési igény felróhatóság hiányában nem érvényesíthető. A büntetés-végrehajtási intézetnek nincs mérlegelési joga az intézetbe beszállított elítéltek befogadására. A börtönviszonyok objektív körülményeiért a BV intézet nem tehető felelőssé.

Az ágyi poloskafertőzöttség a perbeli időszakban nem volt vitatott, azonban az alperes sikerrel mentette ki magát a felelősség alól. Bizonyította, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, hiszen a poloskairtást 2013. évben 13 alkalommal végezte el. E körben a Kaposvári Törvényszék 19.P.20.018/2014. számú ügyében beszerzett, dr. E Gy igazságügyi járványügyi szakértő által készített szakvéleményt vette figyelembe. A büntetés-végrehajtási intézet sajátos jellege kizárta azt a lehetőséget, hogy az ágyi poloskák elpusztulásához szükséges teljes időtartamra az intézetet kiürítsék, amely a vegyi védekezés hatékonyságát csökkentő tényező volt. 2014. évben a poloskafertőzöttség végül megszűnt.

A körszállításokkal kapcsolatban a felperes feljelentést tett, amelynek körében a Központi Nyomozó Főügyészség nyomozást folytatott az alperes alkalmazottaival szemben. 5.nyom.404/2013. számú eljárásában megállapította, hogy az alperes alkalmazottai nem szegtek foglalkozási szabályt, a felperes életét, testi épségét, egészségét nem tették ki közvetlen veszélynek. A beszerzett iratanyag és a kihallgatott tanúk vallomása nem támasztotta alá, hogy bármiféle rendbontásra került volna sor a szállítások során, vagy a világítás hiánya veszélyhelyzetet okozott volna.

A Büntetés-végrehajtás Biztonsági Szabályzatának 459. pontja alapján a bilincs használata a körszállítások során megengedett azzal, hogy a 461. pont szerint tilos a kezeket hátrabilincselni, illetve a fogvatartottat tárgyhoz rögzíteni. A felperes bilincselése e követelményeknek megfelelt, nem volt teljes mértékben korlátozott a mozgásában, egy kézzel tudott kapaszkodni a szállító járművön.

A 6/1990. (IV.12.) KöHÉM rendelet 81.§-ának (5) és (8) bekezdése alapján biztonsági öv használata szállító járművön nem kötelező, az előre néző ülések támlája, mint utasvédő eszköz elfogadott. A polgári utasforgalomban, a menetrend szerinti járatokon sincs a busz biztonsági övvel felszerelve, ezért közlekedésbiztonsági szakértő kirendelését a törvényszék nem tartotta szükségesnek.

Alaptalannak ítélte a felperesnek azt a kifogását is, hogy a szállító járművön nem volt WC, hiszen a polgári forgalomban a menetrend szerinti járatok sincsenek WC-vel felszerelve.

Kifejtette, hogy az elítéltek elhelyezéssel, ellátással kapcsolatosan a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 135.-156.§-ai, valamint a alperes által kiadott 3525/631/2014. számú parancsnoki intézkedés (házirend) előírásai voltak irányadók. A felperes bizonyítani nem tudta, hogy az alperes megsértette volna a házirend szabályait, sőt volt zárkatársa sem említett tanúvallomásában rendkívüli eseményt.

Rögzítette, hogy a zárka felszerelési tárgyát képező asztalok méretére nincs jogszabályi előírás. A hideg csapi folyóvíz, valamint szappan, mint tisztálkodó eszköz biztosított volt a fogvatartottak számára. A felperes szubjektíve magasabb elvárásait, pl. fertőtlenítő kézmosást biztosítani a BV intézetnek a fogvatartottak számára nem kell.

A szellőző fali csatlakozó elé helyezett védőrács a szellőzést nem akadályozta oly mértékben, ahogy az a felperes számára sérelmes volt, a zárkák szellőztetése a fogvatartottak által is kezelhető ablakokkal pedig megvalósult.

Leszögezte, hogy a telefonszolgáltató állítja ki a számlát, annak hiányát tehát az alperes terhére róni nem lehet. A telefonhasználatra vonatkozó jogosultság nem megfelelő beállítását pedig a felperes jelzése alapján az alperes alkalmazottai rövid időn belül átállították.

A perbeli tanúvallomások a felperes állításait nem támasztották alá. A felperes által kihallgatni kért tanú 1 tanúvallomása a nyomozati iratok között rendelkezésre állt. Járványügyi szakértő kirendelését szükségtelennek ítélte a törvényszék a másik perben beszerzett és a jelen perben is felhasznált szakvéleményre is tekintettel.

Mindezekre figyelemmel a keresetet már jogalapjában is alaptalannak találta, ezért azt elutasította.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést. Joghatályos fellebbezését 31. sorszám alatt jogi képviselője terjesztette elő. Abban elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. Előadta, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága Magyarországot több határozatában is elmarasztalta a túlsúlyfoltosság miatt. A nem megfelelő élettér hiánya megalázó bánásmódnak minősül, gazdasági érdekből az emberi jogokat nem lehet korlátozni.

Hivatkozott arra, hogy közlekedésbiztonsági szakértő kirendelése szükséges, mert burkolni kell a menetirányba néző ülés háttámláját.

A szállító járművükön nem volt mellékhelyiség, fertőzésveszélyes és megalázó a vödör használata az egészségügyi szükségletek kielégítéséhez.

Állította, hogy a szállítások során rendbontások történtek, rendszeres volt a dohányzás és a bilincs levétele, ezt a nyomozó főügyészség jegyzőkönyve is tartalmazza.

Az ágyi poloskafertőzöttség nem volt vitás, ha ez bekövetkezett, az az alperesnek felróható, ezért kártérítésre köteles.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és túlnyomó részt helyes jogszabályok alkalmazásával, nagyobb részben helytálló jogi következtetésre jutott. Érdemi döntésével a másodfokú bíróság nem minden tekintetben értett egyet, ezért azt fellebbezett részében, kisebb részben megváltoztatta a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága által hozott ítéletek nyomán - **Sz** kontra Magyarország, **K** kontra Magyarország, **H** kontra Magyarország, **F** kontra Magyarország, továbbá a **V** és mások kontra Magyarország (ún. pilot ügy) határozatai - a hazai bírói gyakorlat is változott a büntetés-végrehajtási intézetekben tapasztalható túlszűfolttság, illetőleg a kimentés megítélése kérdésében. Erre mutatott rá a Kúria Pfv.IV.21.654/2015/11., valamint Pfv.IV.21.344/2015/6. számú határozataiban.

Az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdése szerint senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak, vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgaságban tartani.

Az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok védelméről szóló Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó 8 kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 3. cikke értelmében senkit nem lehet kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak, vagy büntetésnek alávetni. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a fent említett ügyekben kifejtette, hogy a túlszűfolt körülmények közötti fogvatartás nem tartja tiszteletben az alapvető emberi méltóságot, kimeríti az Emberi Jogi Egyezmény 3. cikkében tilalmazott embertelen és megalázó bánásmód fogalmát. Az Emberi Jogok Európai Bírósága túlszűfoltásznak tekinti, ha az egy fogvatartottra jutó személyes mozgástér kevesebb, mint 3 m².

Ugyan a felperes fogvatartásainak idején hatályos 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 137.§-ának (1) bekezdése szerint a zárkában elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy minden elítéltre lehetőleg 6 m³ légtér és lehetőség szerint férfi elítéltek esetén 3 m² mozgástér jusson, az Alkotmánybíróság ezt a rendelkezést a 32/2014. (XI.3.) AB határozatában nemzetközi szerződésbe és az Alaptörvénybe ütközőnek találta, ezért azt 2015. március 31-i hatállyal megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a többszemélyes zárkában fogvatartottak részére biztosított élet-, illetve mozgástérnek minden esetben el kell érnie azt a minimális mértéket, amely biztosítja számukra az emberi méltósághoz való alapjogok sérelme nélküli elhelyezést valamely büntetés-végrehajtási intézetben. E minimális élet-, illetve mozgástér biztosítása nélkül olyan túlszűfolttság jön létre, amely megakadályozza az érintettekkel való emberhez méltó és őket adottságaiktól függetlenül megillető bánásmódot, így embertelen, megalázó bánásmódnak, büntetésnek minősül.

A jelen esetben nem volt vitás, hogy az alperes nem biztosította a felperes számára a minimális mozgástérrel a perbeli időszakokban. Pontos adatok hiányában az nem volt megállapítható, hogy egy-egy zárkában egy-egy időszakra vonatkozóan a felperesnek ténylegesen hány m³ légtér, illetőleg hány m² mozgástér állt rendelkezésére. Az alperes azonban a túlszűfolttság tényét nem vitatta a felperes által állított időszakokra vonatkozóan.

A felperes keresetében megjelölt időszakok 66 nap túlszűfolt elhelyezést eredményeztek.

A Ptk.349.§-ának (1) bekezdése és Ptk.339.§-ának (1) bekezdése figyelembevételével az önálló jogalanyisággal rendelkező alperes maga felel a fogvatartás körülményeiért - Kúria legújabb joggyakorlata szerint. A közhatalom gyakorlása során ugyanis az Állam önálló jogi személyiségű, önálló felelős jogi szervein keresztül fejt ki tervező, intézkedő tevékenységét. Ha ennek során éri kár a károsultat, azt az adott szervvel szemben, nem az Állammal szemben érvényesítheti. Az Állam kizárólag a vagyoni viszonyok alapján tartozik kártérítési felelősséggel a Ptk.28.§-ának (1) bekezdése alapján. Tehát az Állam helytállási kötelezettsége kivételesen, törvényben meghatározható esetekben érvényesül, ilyen minőségében azonban a jelen esetben az állam személyiségi jogot nem sértett.

A fent írtakból következően megállapítható, hogy a felperes elhelyezése során megvalósított jogsértés önmagában alkalmas az emberi méltóság megsértésének megállapítására. Az alperes

eljárása jogszabálysértő volt, amivel a felperesnek kárt okozott, ezért a kártérítési felelősség alól ekkor mentesülhet, ha eljárása nem volt felróható. Az alperes e körben az intézmény objektív körülményeire, a befogadási kötelezettségére hivatkozott. E hivatkozással azonban a felelősség alól nem mentheti ki magát, mert a büntetés-végrehajtási intézetben az alperes kötelezettsége a jogszabályok betartása, a fogvatartott megfelelő elhelyezéséről való gondoskodás, ezért a felperesnek az intézményben ért sérelem miatt az alperes kártérítési felelősséggel tartozik.

A Ptk.84.§-ának (1) bekezdés *a)* pontja szerint megállapította az ítéletábra, hogy sérült a felperesnek az emberi méltósága azzal, hogy a perbeli időszakban az alperes nem biztosította számára a megfelelő életteret.

Az 1959. évi Ptk. 84.§-ának (1) bekezdés *e)* pontja alapján - figyelemmel a 355.§-ának (1) és (4) bekezdésére -, továbbá a 2014. március 15-től hatályos 2013. évi Ptk.2:52.§-ában írt sérelemdíjra jogosult a felperes az őt ért immateriális hátrányok kompenzálására. Annak összegét az ítéletábra a Pp.206.§-ának (3) bekezdése szerinti mérlegeléssel állapította meg. E körben figyelembe vette a jogsértés súlyát, a felperes által előadott hátrányokat, valamint értékelte a túlsúlyolt körülmények közötti fogvatartás időtartamát (66 nap). Mindezek alapján az ítéletábra álláspontja szerint az elszenvedett hátrányokkal arányban álló nem vagyoni kártérítés és sérelemdíj együttes összege a hátrányok kompenzálásához szükséges és elegendő 100.000 forint. Ezt meghaladóan a felperes kártérítési igénye megalapozatlan.

Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a Ptk.84.§-ának (1) bekezdés *b)* pontja szerinti abbahagyásra és további jogsértéstől való eltiltásra, valamint a *c)* pont szerint elégtétel adásra való kötelezést. Ebben a körben ugyanis az ítéletábra álláspontja szerint figyelembe vehető, hogy a BV intézet megfelelő állami támogatás hiányában objektíve nincs olyan helyzetben, hogy az elítéltek megfelelő elhelyezését biztosítani tudja.

A felperes jogi képviselője által előterjesztett joghatályos fellebbezésében írt egyéb érvekkel nem értett egyet a másodfokú bíróság.

Ahogy azt a törvényszék helyesen állapította meg, a perbeli időszakban a körszállításokkal kapcsolatban rendelkezésre állt a nyomozó főügyészség 5.Nyom.404/2013. számú iratanyaga. A tanúvallomások szerint a fogvatartottak, így a felperes felügyelete a szállítás során jogszabályi keretek között történt, a felperes élete, testi épsége nem volt veszélyeztetve, nem sérült meg, kára nem keletkezett.

A bilincshasználat a felügyelők számára kötelezők volt, parancsnoki intézkedés alapján. Mozgásában nem teljesen, csupán részben volt korlátozva a felperes, egyik keze szabadon maradt, azzal kapaszkodni volt képes.

A 6/1990. (IV.12.) KöHÉM rendelet 81.§-ának (5) és (8) bekezdése szerint a szállítójármű biztonságos, ha az előre néző ülések támlája, mint utasvédő eszköz fel van szerelve, biztonsági öv tehát nem kötelező. Közlekedésbiztonsági szakértő kirendelése nyilvánvalóan szükségtelen volt, hiszen a perbeli gépjármű már nincs meg, azt a szakértő nem tudná megtekinteni. Arra pedig bizonyító adat nem merült fel a perben, hogy ne lett volna burkolva az ülések háttámlája.

Teljes mértékben osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a szállítójárműveken lévő mellékhelyiség hiányára, valamint az ágyi poloskafertőzöttséggel kapcsolatos álláspontját, az ott írtakat megismételni nem kívánja.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság fellebbezett részében részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§-ának (2) bekezdése szerint.

A 71.000.000 forint pertárgyértékhez képest 100.000 forintban, elenyésző mértékben lett pernyertes a felperes, ezért a feljegyzett fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentességére tekintettel a Magyar Állam viseli az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a szerint.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján a lényegében teljes egészében pervesztes fél köteles viselni, annak mértékét a kirendelő hatóság állapítja meg a Pp.87.§-ának (2) bekezdése értelmében.

A másodfokú eljárásban az alperesnek perköltsége nem merült fel, ezért annak megállapítását a másodfokú bíróság mellőzte.

P é c s , 2016. szeptember 29.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró